

Zicht_{op}IJssel

.....

NUMMER 8 | DECEMBER 2021

In 't zicht

In het hospice zie je het leven

De eerste maanden in IJsselPolder

De tuin van IJsselThuis

Rennen voor een bakje koffie

45 jaar getrouwd!

En weer terug bij af

WAT VLIEGT DE TIJD...

Elders in deze Zicht op IJssel wordt het ook al gezegd: wat vliegt de tijd! Gevoelsmatig nog maar pas geleden openden we Hospice IJsselPolder, dat vanaf de eerste dag bijna altijd met bewoners gevuld was en is. En nu is dat jaar 2021 al bijna voorbij. Een jaar waarin weer veel is gebeurd.

Arboretum Trompenburg

Behalve de opening van IJsselPolder, werden de coronamaatregelen versoepeld en konden we met elkaar in het Arboretum Trompenburg een mooi zomerfeest vieren. Een ongedwongen samenzijn: dat konden we goed gebruiken! Het weer zat mee - tot vlak voor het einde van de avond een plensbui ons even verraste. De locatie was prachtig en het diner, dat op bijzondere wijze werd geserveerd, was heerlijk. Een fijne avond en een mooi aandenken!

Afscheid en welkom

Onze Femke Bunschoten (coördinator IJsselThuis) ging ons helaas verlaten. Tijdens een gezellige en goed bezochte middag in de Jozefkerk heeft zij afscheid genomen en ging ze met veel cadeaus, met bloemen, wijn en veel dierbare herinneringen - aldus Femke - naar huis. Eveline Mussert is het team in IJsselThuis per 1 november komen versterken. Het co-team kwam daarmee weer op volle kracht.

Tevredenheidsonderzoek

Onder alle zorgvrijwilligers van de drie de locaties werd in oktober een tevredenheidsonderzoek gehouden, waaruit we goede en bruikbare feedback kregen over de manier waarop we met elkaar de zorg verlenen en over hoe we met elkaar omgaan in onze huizen. Gezien de cijfers die werden gegeven - de zorgvrijwilligers gaven het onderdeel 'Tevredenheid over de organisatie' gemiddeld een 7,9 - hebben we het goed met elkaar. En de dingen die beter kunnen: daar zijn verbeter- en actieplannen voor gemaakt, die dit jaar en in 2022 verder zullen worden aangepakt.

Liefde = betrokkenheid

Helaas werden in de herfst, de tijd waarin het leven zich weer grotendeels binnenshuis afspeelt, de coronamaatregelen ook weer strenger door het oplopende aantal besmettingen. De mondkapjes deden weer hun intrede, het afstand houden moest en moet weer strenger worden gehandhaafd. En afstand houden in een hospice, waar nabijheid juist zo belangrijk is: dat blijft enorm naar. Toch weten onze vrijwilligers, ondanks de maatregelen, van onze hospices gastvrije, gezellige en 'warme' huizen te maken. Zoals één van onze vrijwilligers het zo treffend zei:

*'Je doet dit werk vanuit je hart, belangeloos, zonder er zelf beter van te worden.
En dat doe je in de hoop de ander (wat) warmte te kunnen geven.
Dit kan op 1001 manieren, momenten en gebieden.
Cruciaal is dat je open ogen en open oren en een open hart hebt.
Voor mij is liefde hét uitgangspunt.
Liefde = betrokkenheid.'*

Mooier kan ik dit stukje voor deze laatste Zicht op IJssel in 2021 niet afsluiten. Ik wens u een mooie decembermaand, vol betrokkenheid en warmte.

Els Imthorn, manager IJsselHospices

IN 'T ZICHT

Door Rudy Schoonveld
voorzitter Stichting
Vrienden van
Hospice IJsselPolder
en zorgvrijwilliger
Hospice IJsselPolder

Blij met het vierkantige gebouw

Hospice IJsselPolder ligt niet op een rustieke plek, niet aan de oever van de Rotte en niet aan een pittoresk wilgenlaantje. Het is geen mooi gebouw met een idyllische tuin. Het is niet wat we als ideaalbeeld voor ogen hadden toen we op zoek gingen naar een locatie voor een hospice in Rotterdam-Alexander.

Nee, na anderhalf jaar zoeken zijn we terecht gekomen in een vierkantig kantoorgebouw op de kruising van twee hoofdwegen in de wijk Ommoord. Aan twee kanten in de slagschaduw van hoge flats. Naast een grote parkeerplaats. Min of meer noodgedwongen.

Nu we er ruim een half jaar zitten, zijn we toch erg blij met de locatie. Van de gemeente hebben we een strook grond om het gebouw in bruikleen gekregen. Aan de andere kant van het pand ligt de tuin met een terras. Een terras dat aan de looproute ligt van mensen die hun hond uitlaten, die naar hun kantoor gaan of naar het winkelcentrum lopen. Van die slagschaduw hebben we in de zomer geen last. We hadden juist parasols nodig om te zorgen dat het deze zomer goed toeven was op het terras. Een anonieme donor heeft ons een paar parasols geschonken.

Hospice in de buurt

De bewoners hebben dankbaar gebruik gemaakt van dat terras: met hun rollator, in hun rolstoel of in hun bed. Zij hadden daar contact met elkaar én ook met de buurtbewoners die hier elke dag langs kwamen. Die een praatje kwamen maken met de bewoners. Toen één van de bewoners zijn 45-jarig huwelijksfeest in het hospice vierde, kwamen een paar omwonenden bloemen brengen. De buurtbewoners reageerden verdrietig als een hospicebewoner na weken er niet meer was. Niet verbaasd: omdat ze er dagelijks langsliepen, omdat ze dagelijks een praatje maakten en zagen hoe krachten bij mensen langzaam wegvloeiden.

Al 50 jaar op de markt

Met de bewoners gingen we soms ook naar het winkelcentrum of naar de markt op de Hesseplaats. We hebben bewoners gehad die hun hele leven in Ommoord hebben gewoond. Mevrouw E. was één van de eerste bewoners van de Kellogflat, de eerste flat in Ommoord. 'De kaasboer staat al 50 jaar op de markt', vertelde ze. Toen ik een paar weken later met haar naar de markt ging, vroeg ik aan hem of dat waar was. 'Het is 49 jaar', was zijn antwoord. Een week later vroeg hij aan mij of mevrouw E. mijn moeder was. Ik vertelde dat ze in het hospice woonde. Weer een paar weken later vroeg hij mij of zij overleden was. Ze had hem bezig gehouden, de mevrouw uit het hospice.

In 't zicht

We zijn erg blij dat we op een plek zitten, waar we in 't zicht zitten. Op de driesprong van de Martin Luther Kingweg en de President Wilsonweg gaat het leven gewoon door. De bewoners hebben daar uitzicht op. 'Waarom staan die auto's daar altijd geparkeerd? Waar gaat die bus heen? Waarom staat er een file?' En steeds de wandelaars over de paden langs het hospice. Juist doordat we in Ommoord zo open in 't zicht zijn, zien mensen dat het sterven een deel van het leven is. Dat het niet iets engs is, waar je niet over praat, maar iets wat heel gewoon is. Dat geldt ook voor de jonge kantoormedewerkers die naast en boven ons werken.

Verbonden met mensen

De vriendenstichting wil meehelpen om te zorgen dat het hospice in 't zicht blijft in de wijk. Niet alleen fysiek, maar ook in sociale zin. Dat we nauw verbonden zijn met de mensen, bedrijven, winkels en kerken in de omgeving. Dat we waarlijk een bijna-thuis-huis zijn!

IN HET HOSPICE ZIE JE HET LEVEN

Op 28 sept jl. konden we elkaar als groep weer fysiek ontmoeten. Wat was het goed om elkaar te zien en met elkaar te spreken over wat IJsselThuis een warm en veilig thuis maakt. Er kwamen verschillende reacties, van 'regie ligt bij de bewoner' tot 'aandacht', 'saamhorigheid' en 'locatie en tuin'. Later heb ik (Anneke Boersma, red.) met een drietal vrijwilligers hierover doorgepraat. Met welke reden heb je zestien en drie jaar geleden de stap gemaakt om vrijwilliger te worden en hoe kijk je na al die jaren naar IJsselThuis? Wat maakt dat je met heel je zijn 'er bent' en met welke bedoeling komt een aspirant vrijwilliger zich aanmelden? Een gesprek aan de keukentafel over drijfveren, 'er zijn' en ervaringen in IJsselThuis.

MET WELKE REDEN HEB JE JE AANGEMELD ALS VRIJWILLIGER IN IJSSELTHUIS?

Jeanne

Zestien jaar geleden kreeg de kerk een uitnodiging voor de opening van het nieuwe hospice in Nieuwerkerk en omdat ik destijds in de uitvaartbranche bezig was, werd ik gevraagd te gaan. Bij binnenkomst werd ik direct gegrepen door de sfeer. Mensen een fijne tijd bezorgen, dat wil ik ook, dacht ik toen! Een bijdrage leveren aan de laatste fase in het leven, aan mensen hun wensen te kunnen voldoen. Daarom heb ik mij aangemeld en ik ben in januari 2006 begonnen. Ik ben er een paar jaar tussenuit geweest en inmiddels is er een hospice dichterbij mijn woonplaats, maar IJsselThuis zit in mijn hart en ik blijf honkvast.

Carla

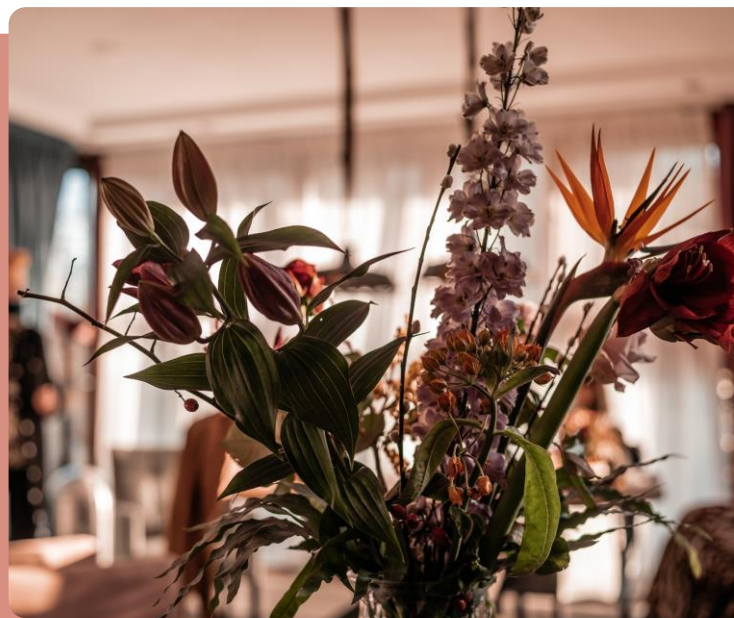
Ik was met pensioen en wilde eerst twee jaar geen verplichtingen aangaan. In die tijd heb ik het hospice in Gouda leren kennen en dit was voor mij een heel fijne ervaring. Een huiselijke omgeving, in plaats van klinische. Ik wilde dit ook voor anderen doen, in de plaats waar ik woon. Ik heb me aangemeld bij IJsselThuis, het huis gezien en gehoord wat het werk inhoudt. Hierna heb ik besloten dat ik dit wilde proberen. Proberen, want in het begin weet je niet wat het met je doet om met mensen in hun laatste levensfase een stukje mee te lopen. Ik heb me wel afgevraagd of ik dit zou kunnen. Door ervaring weet ik nu dat ik dat kan. Mijn ervaringen in IJsselThuis maken voor mij de dood minder beladen.

Lorraine

Ik heb in mijn privésituatie voor mensen mogen zorgen. Daar kreeg ik regelmatig te horen dat ik zo de zorg in zou kunnen. Gedurende deze periode hebben we ook ondersteuning gekregen van vrijwilligers van IJsselThuis.

Toen ik ging zorgen voor de mensen in mijn privésituatie, ben ik gestopt met mijn vrijwilligerswerk bij de Zonnebloem. Ik heb altijd gedacht: als er weer rust in mijn leven komt, dan ga ik bij een hospice kijken wat ik daar kan doen. Met de gedachte: hoe fijn is het als iemand later voor mij zorgt en dat ik dat nu voor anderen kan doen!

Ik heb bewust gekozen voor IJsselThuis, omdat de sfeer in het huis mij aansprak. Direct bij binnenkomst voelde het goed, als thuiskomen bij een gezin. Geen droefheid of een beladen sfeer. Ik zit nog in mijn inwerkperiode en ben heel blij met de wijze waarop ik ben opgevangen. De manier van inwerken spreekt mij enorm aan. Ik word goed wegwijs gemaakt in het hospice en word ook vrijgelaten in hoe ik dingen aanpak. Hierdoor heb ik vanaf de eerste minuut ervaren dat ik een bijdrage kan leveren. Het geeft mij het gevoel dat ik naast er voor iemand te zijn, ik ook mezelf kan en mag zijn.

WAT IS VOOR JOU: ER-ZIJN?

Allen

De bewoner op nummer één! Inspelen op zijn/haar wensen en dit aanvoelen. Niet voor jezelf komen, maar voor de ander. Niets is te gek en alles is mogelijk of we maken het mogelijk. Bij de één kom ik elke dienst even om het hoekje kijken, de ander laat ik op eigen verzoek juist met rust. Met de één zit je in de woonkamer het nieuws te bespreken en bij de ander stilzwijgend naast het bed.

Een ander mooi deel van ons werk is er voor de naasten van de bewoners te zijn en hen te zien! Dat kan door vriendelijk de deur open te doen of door het zetten van een kopje koffie, door een luisterend oor te bieden of door een diep gesprek te hebben. En de naasten ook *naasten* te laten zijn, vinden wij erg belangrijk, omdat ze dat zijn voor de bewoner. Met hen meelopen, hen de praktische zorgen uit handen nemen, zodat zij er op hun beurt er weer kunnen zijn voor hun naaste.

WAT MAAKT IJSSELTHUIS EEN TOT EEN WARM EN VEILIG HUIS?

Allen

De sfeer in huis! Het huis straalt warmte en vertrouwen uit. We hebben een grote groep vrijwilligers en zij zijn allemaal anders, maar we hebben allemaal hetzelfde doel. Ons doel is om het mensen zo aangenaam mogelijk te maken. Hierin staan al onze neuzen dezelfde kant op. Voor ons als vrijwilligers is het fijn om ergens bij te horen en nodig te zijn. In IJsselThuis hebben we plezier met de bewoners en met elkaar. We hebben elk andere talenten die elkaar mooi aanvullen. Samen zijn we een goed team. Alle mensen worden gezien, de bewoners en zeker ook het bezoek! Dit is waardevol en het is mooi om werk te doen dat bij ons past.

WAT IS JE ALTIJD BIJ GEBLEVEN?

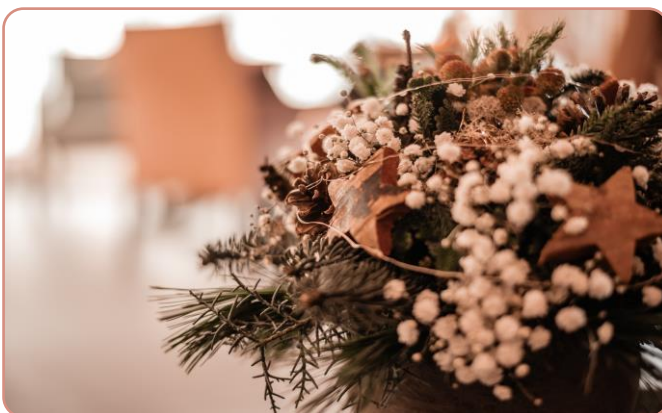
Allen

Ons eerste overlijden is ons allemaal heel erg bij gebleven. Dat staat nog op ons netvlies gebrand. Ook bepaalde situaties, bijvoorbeeld een dochter die haar moeder hier komt brengen en het verdriet dat dat geeft. Daarom vinden we het zo belangrijk dat familie hier *familie* kan zijn. Dat wij de taken overnemen en zij er kunnen zijn voor hun naasten. Wat opvalt als je hier net werkt, is dat alle facetten van het leven op zo'n kleine oppervlakte ten volle worden geleefd. In de ene ruimte is de laatste levensfase net begonnen en een paar meter verder draait de afwasmachine op volle toeren en beneden wordt er genoten van persoonlijke aandacht door het verven van haren. Dat is bijzonder mooi.

Jeanne Matze, Carla Ettema en Lorraine Smith
- zorgvrijwilligers IJsselThuis -

Interview door Anneke Boersma
coördinator IJsselThuis

DE EERSTE MAANDEN IN IJSSELPOLDER

Door Wendy Engelen
coördinator
Hospice IJsselPolder

Wat vliegt de tijd

Wat vliegt de tijd! In het voorjaar openden wij onze deuren en nu vallen de bladeren van de bomen en bereiden we ons voor op de winter. Dat openen van de deuren was best spannend: met een grote groep nieuwe vrijwilligers, een nieuwe thuiszorgorganisatie, nieuwe huisartsen in een nieuw hospice. Het behang was net geplakt toen we een eerste aanmelding kregen. Veel tijd om na te denken was er dus niet.

Steeds afstemmen op die ander

Gelukkig waren er vrijwilligers van Hospice IJsselOever en hospice IJsselThuis die de uitdaging graag aangingen en hun *liefde*, *kennis* en *kunde* meenamen naar ons nieuwe Hospice IJsselPolder. Want dat is waar het ons om gaat: de liefde voor de medemens en ervoor zorgen dat de bewoner een goede, laatste levensfase krijgt en hun naasten mooie herinneringen. En hoe we dat doen met elkaar? Dat is steeds afstemmen op die ander, de bewoner en de naaste, want daar gaat het om.

*We kunnen je niet beter maken,
maar er wel voor zorgen dat je je
beter voelt.*

Een plek in de wijk

Het is fijn te ervaren dat onze vier kamers steeds bezet zijn en dat we snel de mensen uit de wijk kunnen bedienen. Ondertussen lijkt het ook dat de huisartsen, de transferverpleegkundigen en de naaste familie van terminale patiënten ons steeds beter weten te vinden. En dat is goed, daar zijn we voor naar Ommoord gekomen: om de mensen in Ommoord ook een plek in de wijk te bieden waar zij naartoe kunnen komen als het thuis niet meer kan.

Met bed en al naar buiten

Onze fijne tuin heeft de eerste zomer al voor veel genot gezorgd. Veel bewoners zaten buiten in de rolstoel of werden door onze lieve vrijwilligers met bed en al naar buiten gereden. We hebben tuinmeubilair gekocht, zodat ook de families en naasten van het mooie weer konden genieten.

Steeds meer een 'thuis'

Na een paar maanden bemerkten wij dat de bewoners de kamers soms wat donker vonden. We zijn nu bezig om de raamfolie te verwijderen. Wat geeft dit veel licht in huis, zo fijn!

Het is net als in een nieuw huis: ook daar schaf je nieuwe spullen aan na een poosje, als het huis je beter gaat 'passen'. Ook in ons hospice doen we dat. Er is bijvoorbeeld een mooi rekje gekocht waar de bewoners hun kaarten en tekeningen van kleinkinderen in kunnen hangen, er worden schilderijlijsten gekocht om de lange muur in de hal wat 'aan te kleden' en er is een tweedehands boekenkast aangeschaft, die geleverd is door vrijwilligers. Zo wordt ons hospice steeds meer een 'thuis'.

Straks lekkere koffie!

Ook is er door één van onze vrijwilligers een sponsorloop georganiseerd, waarmee zij geld op heeft gehaald voor een mooi koffieapparaat voor in de *Markthal*, onze woonkeuken. We sparen nog verder, maar wat heeft zij een mooi bedrag opgehaald! We hopen dat we binnenkort het nieuw koffieapparaat kunnen gaan kopen!

RENNEN VOOR EEN LEKKER BAKJE KOFFIE IN IJSSELPOLDER

Dromen van een medaille

Vanaf de start in het hospice in Ommoord draai ik mee als vrijwilliger en zie ik hoe IJsselPolder is omgetoverd tot een warme plek waar we zorg bieden aan onze bewoners in hun laatste levensfase.

Naast de diensten die ik draai, krijg ik de behoefte om iets extra's te doen voor het hospice en besluit een sponsorloop te organiseren. Fysiek ben ik verre van sterk, maar ik had altijd de droom om een medaille te halen bij een hardloopwedstrijd, juist omdat het zo moeizaam gaat. De coördinatoren van het hospice vraag ik waar behoefte aan is. Een nieuw koffiezetapparaat zeer welkom.

Tessa van Lingen
(rechts op de foto)

zorgvrijwilliger
Hospice IJsselPolder

Ik ga het hospice niet teleurstellen!

Ik ging trainen voor de 5 kilometer, echter het opbouwen gaat niet van harte. Zeker niet als ik een maand voor de wedstrijd een val maak, waarbij ik mijn enkel zwaar kneus. Met een mooie tennisbal op mijn enkel kan ik niet meer trainen. De te lopen afstand zit niet in mijn benen en de fysiotherapeut raadt mij de wedstrijd dan ook sterk af: 'Waarom is het voor jou zo belangrijk dat je dit wilt doen, want het zal je herstel zeker geen goed doen?!'

Ik zeg haar dat ik al maanden aan mijn vrienden vertel dat ik deze wedstrijd ga lopen en er een sponsorloop van heb gemaakt. Mijn vrienden en het hospice ga ik dan ook zeker niet teleurstellen.

Over de eindstreep

Met mijn enkel flink ingetapet verschijn ik met mijn vrienden, die ook voor het hospice lopen, aan de start. Wendy en Jannie zijn er om mij aan te moedigen, nou moet ik zeker laten zien wat ik waard ben. De eerste twee kilometer gaan redelijk, mijn enkel blijft ook braaf zitten waar deze behoort te zitten, maar daarna komt er toch een raar piepje uit mijn ongetrainde longen. Een paar keer moet ik wandelend op adem komen, maar de laatste meters wil ik natuurlijk wel leuk over de finish komen. Het staat vol met mensen die aanmoedigen, ik ga er zowaar harder van lopen. Net voor de finish krijg ik een mooie bos bloemen van Jannie in mijn handen gedrukt en ik kom hijgend en puffend over de eindstreep. Ik ben heel blij met de opbrengst van 970 euro, zodat er een start is gemaakt voor heerlijke koffie voor alle bewoners, maar even blij ben ik met mijn medaille, dus de volgende wedstrijd staat alweer op de agenda!

”

*Wij zijn niet de tijden,
de tijden zijn
wat wij ervan maken*

(- Augustinus -)

”

*De vreugde die het mededogen kan
geven, is één van de best bewaarde
geheimen van het mensdom.*

(- Henry Nouwen -)

COÖRDINATOR VERSUS VRIJWILLIGER

Door Henny Aerts
invalcoördinator
IJsselOever

Hoe het allemaal begon

Ik wil even iets vertellen over mijn aanwezigheid in het hospice en wat ik daar zoal doe. Eerst een stap terug naar hoe het zo is begonnen: na enkele jaren in de begeleidingsgroep van de VPTZ (Vrijwilligers Palliatieve ThuisZorg) gezeten te hebben, kwam er na mijn pensionering als dialyse verpleegkundige ineens meer tijd voor andere dingen.

Hoe mooi was dat!

Ik ben gestart als vrijwilliger bij de VPTZ en mocht al vrij snel daarna meedenken over de oprichting van een hospice in Capelle. Hoe mooi was dat: in een groep zeer gemotiveerde mensen brainstormen en daarna naar de feitelijke opzet en inrichting toe werken!

Al in de startfase kreeg ik de vraag om als coördinator op invalbasis te werken. Aangezien ik nog lang niet klaar was met een werkzaam leven in de zorg, was ik intens blij met dit aanbod. Op de dagen dat één van de vaste coördinatoren er niet is, mag ik proberen om het reilen en zeilen in het hospice in goede banen te leiden.

Twee functies

Aangezien er daarnaast nog erg veel dagen over blijven, ben ik ook als vrijwilliger werkzaam. De combinatie van deze twee functies maakt het voor mij compleet. Als vrijwilliger heb je doorgaans ook tijd voor een mooi gesprek met een bewoner of je maakt een hapje en drankje klaar. Oké, er moeten ook wel huishoudelijke taken verricht worden.

Aanvullende zorg

Mijn belangstelling gaat uit naar de aanvullende zorg: een heerlijke hand- of voetmassage aan kunnen bieden en daarbij een bewoner te zien ontspannen! Of een mix van aroma's maken: bijvoorbeeld voor iemand die veel last heeft van onrustige benen, of voor iemand die erg angstig is - voor bijna alles is wel een mooie samenstelling te maken. Kortom: ik heb het enorm naar mijn zin in IJsselOever!

DANKBAAR...

'Hoe dankbaar kun je zijn?', zei hij, terwijl hij onze woonkeuken binnenliep. Meer woorden had hij niet. Hij zocht er ook niet naar. Dit was wat hij te zeggen had en wat hij zeggen wilde. Hij benadrukte ze met een ferme, welgemeende handdruk. Onze ogen ontmoetten elkaar. Zijn dankbare, licht geëmotioneerde blik was voldoende, was alleszeggend. Zijn vrouw vulde aan: 'We zijn zó blij dat we hier het leven van vader af mochten sluiten. Er was zoveel rust, zoveel ruimte voor het afscheid, voor de eigen muziek, voor onze eigen sfeer. Er was zóveel zorg en zóveel liefde.'

Hoe dankbaar kun je zijn...? - Het waren *zijn* woorden en wij namen ze zomaar over. Want hoe mooi en dankbaar is het om als professionals en vrijwilligers sámen deze zorg mogelijk te kunnen en mogen maken.

Els Bette-Fluit, pr- en zorgvrijwilliger Hospice IJsselOever

45 JAAR GETROUWD

Op 25 augustus 1976 zijn Fred en Marry van Keulen getrouwd. Zij hadden toen geen bruidstaart. Toen zij 45 jaar getrouwd waren, hebben hun kinderen dat goedge maakt. Zij brachten op woensdag 25 augustus een prachtige bruidstaart naar Hospice IJsselPolder. Fred is ongeneeslijk ziek en verbleef toen sinds een maand in het hospice. Met kinderen, schoonkinderen, kleinkinderen, medebewoners en vrijwilligers werd de taart in de huiskamer aangesneden.

Na het genieten van de bruidstaart ging de familie met wensambulance naar Noordwijk aan Zee, om daar in een strandpaviljoen een feestelijke brunch te gebruiken. Daarna gingen Fred en Marry met de ambulance nog langs hun huis in Lekkerkerk.

Rudy Schoonveld, zorgvrijwilliger Hospice IJsselPolder

OVER SAMENWERKEN EN DE CURSUS IN DE PRAKTIJK

De rode knop

Met de rode knop op de pieper kun je assistentie oproepen van collega.

Blij met geleerde tools!

Ik sta aan bed bij een meneer en het lukt niet om de heer met behulp van de papegaai wat hoger te leggen. En dus gebruik ik de rode knop op de pieper voor assistentie. Samen met mijn collega-vrijwilliger pak ik het glijlaken en we helpen meneer met de tools geleerd tijdens de cursus met gemak hoger in zijn bed.

Zó fijn!

Daar geniet hij zichtbaar van. Het was zo fijn voor meneer om hem met minimale vermoeienis weer in een goede positie te brengen.

We kunnen hem niet beter maken, maar er wel voor zorgen dat hij zich beter voelt!

Tanja Luijkenaar
zorgvrijwilliger
Hospice IJsselPolder

NIEUWE COÖRDINATOR IJSSELTHUIS

Eveline Mussert is sinds 1 november coördinator in Hospice IJsselThuis. Zij stelt zich graag voor!

Wat een warm welkom!

De eerste weken in mijn nieuwe rol als invalcoördinator bij IJsselThuis zitten erop. Wat een warm welkom!

De vriendelijkheid en het enthousiasme van iedereen hebben het tot een fijn begin gemaakt.

Tijd om mezelf voor te stellen

Ik ben Eveline Mussert, 43 jaar, getrouwd met Ton en samen met onze zoon en dochter zijn we een gezellig gezin. We wonen in Krimpen aan den IJssel en genieten daarom graag van de prachtige natuur in de Krimpenerwaard. Naast het 'gewone gezinsleven' en mijn werk, kan ik ook blij worden van kunst en cultuur. We pakken daarom vaak een museum of expositie mee als we een stedentripje maken.

Dát is waar mijn hart ligt!

Drie jaar geleden heb ik de overstap gemaakt van het bedrijfsleven naar de ouderenzorg. Wat een goede stap is dat geweest: de zorg voor mensen, dát is waar mijn hart ligt.

Dat is ook de reden waarom ik in het afgelopen jaar, naast mijn werk voor een zorginstelling, gestart ben als vrijwilliger in IJsselOever. Daar heb ik mogen voelen dat het leven in onze hospices centraal staat, het leven dat geweest is en het leven dat er is. En dat het een bijzondere plek is om te ervaren hoeveel mensen voor elkaar kunnen betekenen.

Graag tot snel!

Ik kijk ernaar uit om jullie snel persoonlijk te ontmoeten en beter te leren kennen!

SAMEN, TOT HET LAATSTE MOMENT

Toen ze de beschikbare kamer in IJsselOever zag, wist ze het meteen: dít is plek waar ze de laatste dagen van haar man samen met hem wilde doorbrengen. Hij was haar man, haar maatje, haar alles... dat zou hij tot het laatste toe zijn, ook nu het leven gekenmerkt was door broosheid en kwetsbaarheid en ze zoveel zorg voor en over hem had. Samen hadden ze het leven geleefd tot op dit moment. En ze wilde bij hem blijven - juist nu! Dat kon, dankzij het koppelbed dat IJsselOever ontving door de inzet van de Roparunners van Jumbo Ernst Dijkman. Dit bed kan gekoppeld worden aan het bed van de bewoner, zodat een tweepersoonsbed ontstaat. Het geeft bewoners de gelegenheid om de warmte en de genegenheid van hun dierbaren direct en aan den lijve te ervaren.

En zo bleef zij bij hem die laatste dagen, niet meer als zijn mantelzorger, maar als zijn vrouw, aan zijn zijde, tot dat állerlaatste moment. Het was goed!

Els Bette-Fluit, pr- en zorgvrijwilliger IJsselOever

DE TUIN VAN IJSSELTHUIS

Tuinmaatjes

Nu een jaar geleden kreeg ik, vrijwilligster Marian, 'de tuinvrouw', het enthousiaste tuinmaatje Jelly om mij te helpen in de tuin van Hospice IJsselThuis. Eindelijk kan er meer worden gedaan dan het wekelijkse aanvegen en onkruid wieden!

Seizoenbloeiers, vaste planten en siergrassen

Eind vorig jaar zijn wij begonnen met het opfrissen van de tuin met eenjarige seizoenbloeiers in de plantenbakken, nieuwe vaste planten en siergrassen. Daarbij houden wij rekening met de oorspronkelijke rustige aanplant in de tuin. Ook het balkon is nu opgefleurd met plantenbakken.

Mooie donaties

Blok Hoveniers heeft 16 jaar geleden een prachtige tuin aangelegd bij de oprichting van het hospice. Nog steeds doneren zij ieder jaar tijd om het grotere snoeiwerk te doen.

Op 29 oktober jl. hebben wij bij Blok Hoveniers een lekkere traktatie gebracht met een kaart waarmee wij namens het hospice onze dank en waardering hebben geuit voor hun jarenlange bijdrage.

Wij zijn content met het toebedeelde budget voor tuinonderhoud, zodat wij meer kunnen plannen.

Een forse donatie van een tuinclub maakte het mogelijk om een verwaarloosd deel van de tuin opnieuw te beplanten. Ook kunnen er daardoor nieuwe tuinkussens en een compostbak worden aangeschaft.

Bij de kamers Amethyst en Rozenkwarts kon de tuin worden opgefleurd dankzij een hartverwarmende donatie van een bewoonster. Bewoners geven geregeld hun uitgebloeide bloembollen en planten. Samen wordt dan een mooi plekje gezocht. Het is dus ook een tuin van herinnering.

Kleine geluksmomenten

Van bewoners, bezoekers en vrijwilligers horen wij vaak dat zij genieten van de tuin. Bewoners ervaren rust en kleine geluksmomenten in de tuin. En daar doen we het voor!

**Marian Bakker, tuinvrijwilligster en
Jelly de Jong, zorg- en tuinvrijwilligster
in Hospice IJsselThuis**

EN WEER TERUG BIJ AF...

Na een lange tijd van mondkapjes, afstand houden en weinig beweging in huis, was het ineens weer terug: een bezet en gezellig hospice. Dicht bij de bewoners en familie kunnen komen, iedereen echt weer een warm welkom kunnen heten en troost en hulp kunnen bieden zoals we dat gewend zijn. Mijn glimlach, nu eenmaal vaak aanwezig, was weer zichtbaar.

Tot vandaag... Het tafeltje bij de ingang is weer teruggezet, vanwege de nodige maatregelen die helaas weer getroffen moeten worden. En we lopen dus weer rond met het stukje stof voor onze gezichten.

Wanneer ik bij een mevrouw op de kamer kom, waar ik een uur eerder ben geweest zonder mondkapje, verontschuldig ik mezelf: 'Sorry voor het mondkapje.' Ze kijkt om zich heen: 'Ik heb er ergens ook nog eentje, hoor.' Wanneer ik haar meteen vertel dat zij deze niet op hoeft. Ziek en zwak als zij zich voelt, leeft ze mee met alle mensen die nu niet de zorg kunnen krijgen die zij nodig hebben, terwijl ik mij tegelijkertijd ergens bezwaard voel dat onze bewoners dit ook nog weer moeten meemaken. Ik besef ook dat ik er niets aan kan doen en het in mijn eentje al helemaal niet kan veranderen, natuurlijk.

Als ik terugloop naar de woonkamer, heerst er een gezellige sfeer: mensen praten, lachen en een andere bewoonster heeft zich inmiddels bij het gezelschap gevoegd. Heeft zij last van deze mondkapjes dragende mensen om zich heen? Zo ziet het er niet naar uit. De woonkamer voelt gezellig en warm, daar kan en mag geen mondkapje meer iets aan veranderen.

Linda Groenenboom,
zorgvrijwilliger
Hospice IJsselThuis

Colofon

Deze Zicht op IJssel nummer 8 kwam tot stand door de medewerking van:

Els Imthorn, Rudy Schoonveld, Jeanne Matze, Carla Ettema, Lorraine Smith, Anneke Boersma, Wendy Engelen, Tessa van Lingen, Henny Aerts, Tanja Luijkenaar, Eveline Mussert, Marian Bakker, Jelly de Jong, Linda Groenenboom en Els Bette-Fluit

Zicht op IJssel verschijnt drie à vier keer per jaar en wordt verzonden naar alle medewerkers, oud-medewerkers en belangstellenden van de IJsselHospices.